

Sygn. akt: I C 125/18

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Augustowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Bożena Buraczewska
Protokolant:	sekretarka Ewelina Frydrych

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2019 r. w Augustowie

na rozprawie

sprawy z powództwa D. S.

przeciwko (...) S.A.

w S.

o zapłatę

I.

Zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powódki D. S. kwotę 6.123,63 zł (sześć tysięcy sto dwadzieścia trzy złote 63/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 09.01.2019r. do dnia zapłaty.

II.

Zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powódki D. S. kwotę 2.918,35 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.817 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 125/18

UZASADNIENIE

Powódka D. S. wystąpiła przeciwko (...) S.A. w S. z pozwem o zapłatę kwoty 6.000 zł tytułem zadośćuczynienia za ból, krzywdę i cierpienie będące następstwem zdarzenia z dnia 20.07.2017r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01.02.2018 r. do dnia zapłaty. Domagała się również zasądzenia na swoją rzecz kwoty 123,63 zł tytułem odszkodowania za koszty poniesione na skutek zdarzenia z dnia 20.07.2017 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01.02.2018 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik powódki wskazał, iż w dniu 20.07.2017 r. powódka uczestniczyła w wypadku komunikacyjnym, wskutek którego doznała silnego urazu psychicznego. W dniu przedmiotowego zdarzenia sprawca wypadku posiadał ważną polisę ubezpieczeniową OC zawartą z pozwanym, zatem strona pozwana ponosi odpowiedzialność za skutki tego zdarzenia. W związku z nasilającymi się dolegliwościami natury psychicznej, powódka zgłosiła się do lekarza psychiatry, który zastosował leczenie w postaci wykonania badania psychiatrycznego oraz udzielenia porady lekarskiej. Powódce zalecono przebywanie na zwolnieniu lekarskim przez okres 1 miesiąca, które przedłużone zostało do 2 miesięcy, zażywanie leków psychotropowych oraz zachowanie

spoczynkowego trybu życia. Obecnie powódka jest pod opieką lekarską oraz podejmuje leczenie farmakologiczne. Bezpośrednio po przedmiotowym zdarzeniu powódka była roztrzęsiona, nie była w stanie samodzielnie się poruszać. Zamknęła się w sobie, przez okres 7 miesięcy zaniemówiła, straciła kontakt z otaczającym ją światem. Od dnia wypadku stała się osobą nerwową, zmęczoną, osłabioną, przygnębioną. Obecnie powódka nie jest w stanie swobodnie poruszać się samochodem, nerwowo spogląda w lusterka, zgłasza obawę przed ponownym wystąpieniem kolizji, zmuszona jest do postojów co kilka kilometrów, co wpływa na rodzaj i wielkość poniesionej krzywdy. W chwili zdarzenia powódka miała 57 lat i jako osoba aktywna fizycznie, lubiła czynnie spędzać czas wolny, była samodzielna. Z uwagi na konieczność przebywania na zwolnieniu lekarskim została ograniczona aktywność życiowa oraz zawodowa powódki. Powódka przed przedmiotowym zdarzeniem nie podejmowała stałego leczenia psychiatrycznego, nie zażywała leków psychotropowych. Przez pewien okres była pod opieką lekarza psychiatry po samobójczej śmierci swego ojca, jednak od 12 lat powódka nie zgłaszała żadnych dolegliwości natury psychicznej. Pismem z dnia 29.11.2017 r. pełnomocnik powoda zgłosił szkodę pozwanemu, jednakże decyzją z dnia 27.12.2017 r. pozwany odmówił przyznania powódce świadczenia tytułem zadośćuczynienia.

Pozwany (...) S.A. w S., w odpowiedzi na pozew, wniosł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Pozwany nie kwestionując swojej odpowiedzialności, co do zasady podnosił, iż powódka nie udowodniła żądanego pozwem roszczenia zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. W przedmiotowej sprawie przy tak znikomej sile uderzenia w pojazd (pojazd sprawcy uszkodził jedynie boczne lusterko oraz zderzak po stronie prawej pojazdu powódki), którym podróżowała powódka oraz istniejących w pojeździe systemach bezpieczeństwa, nie sposób zgodzić się z twierdzeniem, aby opisane w pozwie dolegliwości były następstwem zdarzenia z dnia 20.07.2017 r. Zdaniem pozwanego, opisane w pozwie dolegliwości powódki mogą być jedynie konsekwencją traumatycznych przeżyć powódki z przeszłości po samobójczej śmierci ojca. Jedynie takie przeżycia mogłyby doprowadzić do tak silnej reakcji na stres. Z ostrożności procesowej pozwany podnosił, iż odsetki ustawowe od żądanej kwoty należy liczyć od dnia wyrokowania lub nie wcześniej niż 30 dni od dnia zgłoszenia szkody.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Bezsporne jest, iż w dniu 20.07.2017 r. w miejscowości O. doszło do zdarzenia drogowego. Sprawca zdarzenia P. W., kierujący samochodem osobowym marki B., o nr rej. (...), naruszył przepisy ruchu drogowego w ten sposób, że nie zachował należytej ostrożności wykonując manewr wyprzedzania kolumny pojazdów, w wyniku czego zmusił powódkę D. S., kierującą pojazdem marki A. o nr rej. (...) z kierunku przeciwnego, do gwałtownego zjechania na pobocze drogi celem uniknięcia zderzenia czołowego. Po zaistniałym zdarzeniu powódka uczęszczała na terapię psychiatryczną (dowód: k. 21-23 akt). Na zwolnieniu lekarskim powódka przebywała od dnia 26.07.2017 r. do 21.09.2017 r. (dowód: k. 27-28 akt).

Prawomocnym wyrokiem z dnia 03.11.2017 r. w sprawie o sygn. akt II W 579/17 Sąd Rejonowy w Augustowie uznał obwinionego P. W. za winnego wykroczenia z art. 86§1 kw i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 zł oraz orzekł wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii B w ruchu lądowym na okres 8 miesięcy i orzekł o kosztach procesu (dowód: wyrok z dnia 03.11.2017 r. (k. 15 akt).

Zgodnie z treścią art.11 kpc ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiązą sąd w postępowaniu cywilnym.

Bezspornym pozostaje również fakt, iż pojazd prowadzony przez sprawcę zdarzenia z dnia 20.07.2017 r., w dacie zdarzenia objęty był ochroną na podstawie ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartej z pozwanym.

Pozwany (...) S.A. w S. w toku postępowania likwidacyjnego odmówił przyznania powódce świadczenia tytułem zadośćuczynienia (dowód: akta szkody płyta CD k.67 akt)

Z zeznań świadka K. K. – córki powódki – wynikało, iż po przedmiotowym zdarzeniu powódka cały czas płakała, nie spała, bolało ją serce. Obecnie jest smutna, boi się jeździć samochodem. Po wypadku długo nie jeździła, może dopiero w grudniu zaczęła, choć nadal obawia się jazdy samochodem. Powódka po wypadku była w szoku, była nieobecna. Wcześniej inaczej się zachowywała. W dacie wypadku powódka pracowała, po wypadku była na zwolnieniu lekarskim od psychiatry. Lekarz przepisał powódce leki, które

przyjmuje do dzisiaj. W czasie zwolnienia powódka nie wykonywała obowiązków domowych, świadek pomagała jej w czynnościach życia codziennego. Powódka w dalszym ciągu kontynuuje leczenie, ponieważ bardzo mocno przeżyła ten wypadek (dowód: k. 74 akt).

Świadek M. S. – mąż powódki – zeznał, iż powódka tydzień po tym zdarzeniu nie mogła dojść do siebie. Płakała, zaciniała się, była nieobecna. Po tygodniu dała się namówić na wizytę u lekarza. Dostała 2 miesiące zwolnienia i lekarstwa, które do dziś przyjmuje. Po skończonym zwolnieniu świadek woził powódkę do pracy, ponieważ nie była w stanie sama jeździć, bała się. Powódka obecnie ma problemy ze snem, całej nocy nie prześpi. Córka pomagała powódce w czynnościach życia codziennego. Powódka od stycznia 2018 roku zaczęła sama jeździć samochodem, lecz jeździ niechętnie. Wcześniej powódka była bardzo aktywna, towarzyska, kontaktowa, a teraz tego nie widać po niej (dowód: k. 74-74 odwr. akt).

Nie ma podstaw, w świetle pozostałego zebranego w sprawie materiału dowodowego, aby nie dać wiary zeznaniom powyższych świadków. Wprawdzie świadkowie są osobami bliskimi – córką i mężem powódki, to zdaniem Sądu są one w pełni obiektywne i korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym.

Z opinii sądowo-psychiatrycznej biegłej sądowej z zakresu psychiatrii A. B., dopuszczonej przez Sąd w toku postępowania sądowego, wynika, iż u powódki rozpoznano istnienie zaburzeń adaptacyjnych. Przedmiotowy wypadek był niewątpliwie wydarzeniem stresującym dla powódki. Nie odniosła ona wprawie obrażeń fizycznych w tym zdarzeniu, ale był to dla niej poważny uraz psychiczny. Doszło do pogorszenia stanu zdrowia psychicznego. Biegła stwierdziła długotrwały uszczerbek na zdrowiu psychicznym powódki w wysokości 5%. Powódka w przeszłości leczyła się krótko psychiatrycznie, po śmierci jej matki. Biegła wskazała, iż reakcja stresowa powódki nie ma żadnego związku z faktem samobójczej śmierci ojca (dowód: opinia k. 84-89 akt).

W związku z zakwestionowaniem powyższej opinii przez stronę pozwaną, Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłej sądowej z zakresu psychiatrii A. B., w której to opinii uzupełniającej biegła podtrzymała wszystkie wnioski płynące z opinii podstawowej oraz ustosunkowała się do postawionych zarzutów (dowód: opinia uzupełniająca k. 118).

W ocenie Sądu powyższe opinie są wyczerpujące, spójne i zupełne, sporządzone zostały przez osobę posiadającą specjalistyczną wiedzę, a opinia podstawowa została wydana po przeprowadzeniu badania powódki, stąd Sąd obdarzył je walorem wiarygodności i podzielił wnioski w nich zawarte.

W myśl art. 444 § 1 kc, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

Z kolei art. 445 § 1 kc, stanowi, iż w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W orzecnictwie podkreśla się, że zadośćuczynienie pieniężne, o którym mowa w art. 445 § 1 kc ma na celu naprawienie szkody niemajątkowej wyrażającej się krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych dlatego ustalając kwotę zadośćuczynienia należy mieć na uwadze rozmiar cierpień fizycznych związanych z zaistnieniem wypadku, jak i dolegliwości bólowe powstałe w następstwie urazu oraz długotrwałego leczenia (por. wyr. SA w Białymstoku z 1.2.2005 r., III APa 9/04, OSA 2005, Nr 12, poz. 33; zob. także wyr. SN z 18.11.2004 r., I CK 219/04, L.).

Z kolei jak to wyjaśnił Sąd Apelacyjny w Katowicach (wyrok z dnia 10 stycznia 2013r. w sprawie I A Ca 640/12) określając wysokość odpowiedniej sumy, sąd powinien niewątpliwie kierować się celami oraz charakterem zadośćuczynienia i uwzględnić wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy niemajątkowej. Podstawowe znaczenie musi mieć rozmiar doznanej krzywdy, o którym decydują przede wszystkim takie czynniki, jak rodzaj uszkodzenia ciała czy rozstroju zdrowia, ich nieodwracalny charakter polegający zwłaszcza na kalectwie, długotrwałość i przebieg procesu leczenia, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i długotrwałość, wiek poszkodowanego i jego szanse na przyszłość oraz poczucie nieprzydatności społecznej.

W judykaturze ugruntowane jest stanowisko, iż z art. 361 § 1 kc wynika, że związek przyczynowy jest konieczną przesłanką powstania odpowiedzialności odszkodowawczej. Brak przyczynowości powoduje, że nawet zakwalifikowanie określonego zachowania, jako

bezprawnego i zawinonego oraz ustalenie faktu poniesienia szkody nie może prowadzić do uznania odpowiedzialności za szkodę. Zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu wyrażoną w art. 6 kc wykazanie przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, w tym udowodnienie istnienia szkody polegającej na utracie korzyści i jej związku przyczynowego ze zdarzeniem sprawczym należy do poszkodowanego. Okoliczność czy strona wywiązała się ze swojego obowiązku udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne nie należy do materii objętej dyspozycją art. 6 kc, ale podlega ocenie na gruncie przepisów prawa procesowego, w tym odnoszącego się do inicjatywy dowodowej stron art. 232 kpc. Ciężar dowodu obciąża osobę, która z określonego faktu wywodzi skutki prawne niezależnie od tego czy może ona przedstawić określone dowody. Nie jest bowiem wykluczona sytuacja, że na jednej stronie będzie spoczywał ciężar dowodu, a druga strona będzie zobowiązana dowód ten dostarczyć, co wprost wynika z art. 233 § 2 kpc (por. wyrok SN 2011-01-27 II PK 173/10 LEX nr 786376).

W przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości, iż powódka wskutek zdarzenia drogowego z dnia 20.07.2017 r. doznała rozstroju zdrowia psychicznego. U powódki rozpoznano istnienie zaburzeń adaptacyjnych. Wypadek z dnia 20.07.2017 r. był niewątpliwie wydarzeniem stresującym dla powódki. Nie odniosła ona wprawdzie obrażeń fizycznych, ale był to dla niej poważny uraz psychiczny. Jak wskazała biegła w swojej opinii, reakcja stresowa powódki nie ma żadnego związku z faktem samobójczej śmierci ojca. Rozpoznane zaburzenia adaptacyjne są następstwem długotrwałego uszczerbku na zdrowiu psychicznym powódki w wysokości 5%. Podkreślić należy, iż brak jest racjonalnych podstaw, aby kwestionować ustalenia biegłej sądowej z zakresu psychiatrii dokonane w niniejszej sprawie, zważywszy na fachową i specjalistyczną wiedzę, którą legitymuje się biegła.

Bezspornie przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, iż zaistniała krzywda jest znaczna. Stan emocjonalny powódki został również zobrazowany przez zeznania świadków, powyżej szczegółowo opisane, jak również wyjaśnienia samej powódki. Jednoznacznie wskazywali oni, że zmiana w zachowaniu powódki była diametralna. Wskutek przedmiotowego zdarzenia stała się ona osobą zamkniętą, nerwową, płaczącą, mającą problemy ze snem i koncentracją, jak również jazdą samochodem. Powódka niewątpliwie na skutek przedmiotowego zdarzenia doznała znaczącej krzywdy w sferze emocjonalnej.

Uwzględniając wszystkie powyższe okoliczności oraz dokumentację zgromadzoną w aktach sprawy, roszczenie powódki z tytułu zadośćuczynienia, Sąd ocenił jako usprawiedliwione, zważywszy na doznane cierpienia psychiczne. Żądana przez stronę powodową kwota z tytułu zadośćuczynienia w wysokości 6.000 zł, przy jednoczesnej konstatacji, iż w toku postępowania przedsądowego pozwany odmówił powódce wypłaty tytułem zadośćuczynienia, będzie adekwatna do odniesionej przez nią krzywdy i zrekompensuje cierpienia, z jakimi się zmagала. Pokreślić również należy, iż powódka w pełni wykazała, iż wskutek przedmiotowego zdarzenia doznała urazu w sferze psychicznej, w związku z którym zaszła konieczność zakupu leków. Koszt poniesiony przez powódkę został udokumentowany paragonem fiskalnym (k. 29 akt), zatem wydatek ten w sposób oczywisty pozostaje w związku przyczynowo-skutkowym z zaistniałym zdarzeniem. Podkreślenia wymaga również fakt, iż strona pozwana nie zgłosiła dowodów, które przeczyłyby powstaniu odpowiedzialności odszkodowawczej. W tych okolicznościach Sąd, uwzględniając powyższe, uznał poniesiony przez powódkę koszt medyczny, w całości za zasadny.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wyżej wskazanych przepisów, Sąd zasądził od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powódki D. S. kwotę 6.123,63 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 09.01.2019r. do dnia zapłaty. O odsetkach Sąd orzekł mając na uwadze wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 09.01.2014r. w sprawie I A Ca 625/13, w którym stwierdził, iż w razie określenia wysokości odszkodowania według stanu rzeczy istniejącego w chwili wyrokowania, uzasadnione jest przyznanie odsetek dopiero od tej daty.

Uwzględniając fakt, iż roszczenie strony powodowej zostało w 100 % uwzględnione, o kosztach procesu Sąd orzekł w myśl art. 98 kpc i art. 108 kpc w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 z późn. zm.).